

[Aksel Larsen.]

eller det løbende Underskud, saa vidt jeg kan bedømme det.

Saa er der Værnemagergevinsterne. Hvis man virkelig sørger for, at Staten lægger sin Haand paa Værnemagergevinster blot i det desværre for beskedne Omfang, der er hjemlet ved Værnemagerloven, vil det ogsaa rette Statskassen en hel Del op.

Dernæst er der det Middel, der hedder Konfiskation af alle Landsforræderes Formue. Det er noget, der er forudset gennem Straffelovstillægget, men saadan som dette Straffelovstillæg er blevet haandhævet, af Dommerne i Særdeleshed, men til Dels ogsaa af Anklagemyndigheden, efter at denne Regering er kommet til, maa jeg indrømme, at saa begynder ens Haab at svinde om, at Konfiskationsbestemmelsen skal faa nogen større praktisk Virkning. Den burde faa det. Det burde f. Eks. være fuldkommen utænkeligt, at Danmarks største Værnemager, Gunnar Larsen, skulde kunne faa Lov til at beholde Herredømmet over Cementrusten. Det burde være ganske utænkeligt, at nogen af de store Jordbesiddere, Lensgrever og andre, der var de egentlige Bærere af og de egentlige Herrer i Frits Clausens Naziparti, kunde slippe for at faa konfiskeret deres Ejendomme til Fordel for Staten. Hvis en saadan Konfiskation sker, vil det bedre Statens finansielle Situation ganske kolossalt, og det er ikke mere end rimeligt, at disse Kredse i første Række kommer til at bidrage, naar det gælder om at bringe Statens Finanser paa ret Køl, og at betale den første Rate af Afdraget paa den Gæld, som deres tyske Venner har efterladt sig her i Landet.

Jeg tror, at hvis man gaar alene disse Veje, vil det se adskilligt lysere ud for Statens Finanser, og skal det saa være nødvendigt yderligere at paalægge Skatter, kan vi naturligvis tale om det; men lad os i saa Fald ikke tale om at forhøje de indirekte Skatter for Befolkningens almindelige Forbrug, men lad os tale om, hvorledes de direkte Skatter skal forhøjes, og lad os saa endelig komme til den altoverskyggende, den afgørende Sag, lad os tage Stilling til Spørgsmaalet om Eengangsskatten. Det er rigtigt, at dette Land er blevet fattigere, ikke saa meget fattigere, at det er katastrofalt, men ganske vist saaledes, at det vil være uforsvarligt at fortsætte med at leve paa Kredit, som vi har gjort hidtil, hvor vi har set bort fra de 10—11 Milliarder Kr., som Tyskerne har plyndret Landet for, og skudt Spørgsmaalet om Dækning for dem ud i Fremtiden som noget foreløbig

uvedkommende. Saaledes kan det ikke gaa i Længden. Lad os se Sandheden i Øjnene, at vi bliver nødt til at foretage en Kapitalnedskrivning, en Formuenedskrivning, hvad man vil kalde det. Det er det, der sker med Eengangsskatten, og lad os faa den gennemført, medens Tid er, medens Pengene er ledige, saa det ogsaa bliver lettere at gennemføre det uden for stor Gene for Erhvervslivet, og lad os i det hele taget faa en økonomisk Plan fra Regeringen. Hvis Regeringen ikke er i Stand til at komme med en økonomisk Plan, saa dømmer den sig selv; saa erklærer den selv, at den ikke har Evne til at være Regering og føre Landet i den Situation, vi befinder os i.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan tænke mig, at det maa være med en meget ubehagelig Følelse, Finansministeren forelægger denne Skattebuket, men det er nu Livets Gang, at naar de andre Ministre forlyster sig, sidder Finansministeren tilbage med Smerten, og han kan kun vente Utak, naar Byrderne kommer. Jeg vilde nu gerne, saa godt jeg kan, trøste den højtærede Finansminister i Dag og sige, at jeg tror ikke, han alligevel skal være alt for ked af den Gerning, han her har faaet. Jeg tror nemlig ikke, den Godtkøbsbetragtning gælder, at Befolkningen først og fremmest ønsker at unddrage sig Byrderne. Nej, jeg tror, der er en Ting, der i dette Øjeblik føles af Befolkningen som langt vigtigere. Der er i dette Øjeblik mangfoldige Mennesker — og jeg tror i og for sig, det er de værdifuldeste her i Landet —, der tænker omtrent saaledes: blot vi maa være sikre paa, at Finansministeren vil bringe Orden i Statens Finanser; blot vi maa være sikre paa, at han med fornøden Fasthed vil værne om, at Statskassen ikke stadig bliver en Inflationskilde, der truer vort økonomiske Liv; blot vi maa være sikre paa, at Finansministeren med fast Haand vil gennemføre den Sænering af vort Pengevæsen, som han selv har sagt er nødvendig — ja, naar blot vi maatte være sikre paa det, tænker mange, saa vil vi gerne bære meget svære Byrder i den kommende Tid. Saa bliver der selvfølgelig tilbage det ogsaa meget vanskelige Spørgsmaal om Byrdernes Fordeling, og her vil der selvfølgelig altid opstaa Strid; men, som sagt, blot Finansministeren vil give os den Tryghedsfølelse, at han uden Vaklen tager det faste Greb om Situationen, som er nødvendigt, da vil Befolkningen utvivlsomt være lydør, ogsaa naar man kommer med Byrderne, og Rigsdagen vil sikkert ogsaa da være medgørlig. Selv et Forslag